

sammen havde givet disse Møder deres halvt humoristiske, halvt mystiske Tiltrækning for mange af Tilhørerne.

Paa en af de forreste Stolerækker sad som sædvanlig Jørgen Berg og Fru Maja, desuden Karl May og Lejf Knudsen. Mest Opsigt vakte dog den ekscentriske Digter Harald Bohse, der for nylig i et Interview havde udtalt sig til Gunst for Troen paa et Forsyn, hvad et Par af Byens Præster offentlig havde takket ham for, idet de til Gengæld roste hans Digte.

Mads Vestrup talte denne Aften om Kærligheden til Gud. Det var ingen Sag, sagde han, at elske Gud og prise hans Navn i de gode og lykkelige Timer i vort Liv; ja det var heller ikke saa svært at sige Tak for Sorgen og Savnet og Lidelsen, saa længe man følte, at Sjælen opløftedes og Hjertet berigedes. Men alt dette var endnu kun Egenkærlighed og Selvsyge, ikke meget forskellig fra den Følelse, der fik den bestialske Vilde til at nedkaste sig paa sin Næse og tilbede „Aanderne“ i et Træ eller en Sten for til Gengæld at opnaa deres Beskyttelse og Velvilje. Men at elske Gud for hans egen Skyld i de mørke Timer, naar han vendte sit Ansigt fra os; at elske og tjene ham i Sjælens Forladthed, naar ethvert Haab syntes slukket i Gravens Nat; at velsigne hans Navn, naar vi redningsløse krummede os paa Lidelsernes Kors, og sige: „I dine Hænder befaler jeg min Aand!“ — det var den Kærlighedsprøve, vi maatte bestaa, før Gud vilde anerkende os som sine Børn.

Han talte ualmindelig stille, tungt neddæmpet, næsten som om han undertiden glemte sine Tilhørere og førte